

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie W.D.

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 17 lipca 2025 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 200/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód
w Szczecinie

z dnia 24 listopada 2023 r., sygn. akt VI K 557/23

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

W. D. został oskarżony o to, że w nocy z 29.04.2017 r. na 30.04.2017 r. w S. po uprzednim, dokonany w nieustalony sposób, włamaniu do mieszkania położonego w S. przy ul. [...] poprzez pokonanie zabezpieczeń znajdujących się w

drzwiach wejściowych do mieszkania oraz wyłamaniu zamka podklamkowego w drzwiach balkonowych zabrał w celu przywłaszczenia z jego wnętrza mienie w postaci pieniędzy w kwocie 600.000 zł oraz biżuterii w postaci: kompletu platynowych obrączek marki T. o wartości 5.000 euro, bransoletki marki T. o wartości 300 euro, łańcuszka marki T. o wartości 400 euro, 2 kompletów kolczyków marki P. o wartości 600 euro, komplet biżuterii marki D. o wartości 800 zł, łańcuszka marki P. o wartości 450 zł, zegarków marki M. oraz A. o łącznej wartości 4000 zł, bransoletek marki S. o nieustalonej wartości, o łącznej wartości nie mniejszej niż 50.000 zł, czym działał na szkodę K. K. i M. K., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wyrokiem z dnia 24 listopada 2023 r., sygn. akt VI K 557/23:

I. uznał oskarżonego W. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to przestępstwo na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. D. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz M. K. kwoty 600.000 (sześciuset tysięcy) złotych oraz na rzecz K. K. 50.000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30.04.2017 roku do dnia zapłaty,

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych kwotę 600 (sześciuset) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt IV Ka 200/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i orzekł o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależyte obsadzenie sądu rozpoznającego sprawę i

- wydającego wyrok w II instancji, w składzie którego orzekał sędzia Sądu Okręgowego w Szczecinie X. Y. powołany do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2019 roku o numerze 1130.[...].2019 (Monitor Polski z 2019 r. poz. [...]) wydanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.) oraz w I instancji w której orzekał asesor sądowy X.1 Y.1 powołany do pełnienia urzędu przez Prezydenta RP dnia [...] 2021 roku,
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, art. 29 § 1 k.p.k. oraz art. 47a § 1 i art. 47b § 1 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072) poprzez zmianę składu orzekającego przy braku stosownego zarządzenia Prezesa sądu lub osoby przez niego upoważnionej,
 3. rażące naruszenie przepisów postępowania, art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez rozbieżności w opisie czynu zarzucanego skazanemu, a uzasadnieniem wyroku, albowiem z treści uzasadnienia II instancji wynika, iż W. D. miał brać udział w popełnieniu czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, natomiast wyrokiem skazującym został uznany za wyłącznego i jednego sprawcę przestępstwa,
 4. rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 452 § 2 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii z niezależnego biegłego sądowego ds. badań genetycznych, z uwagi na to, iż winien być on złożony na etapie postępowania przed sądem I instancji, w sytuacji gdy obrońca włączył się do postępowania po wydaniu wyroku w I instancji, a nadto uznanie, iż wnioskowany dowód jest nieprzydatny dla stwierdzenia danej okoliczności, w sytuacji gdy druga opinia z zakresu badań DNA była dowodem przesądzającym w ocenie sądu o sprawstwie i winie skazanego, a wątpliwości budzi odnalezienie śladu DNA pokrzywdzonego w tak nieoczywistym miejscu, w sytuacji gdy nie ujawniono go natomiast na elementach torby, z którymi użytkownik ma najczęstszy kontakt,

5. rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez sąd apelacyjny dowolnej oceny zgromadzonych dowodów w zakresie przypisanego skazanemu przestępstwa,
6. rażące naruszenie przepisów postępowania, a to naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w związku art. 457 § 3 k.p.k., poprzez pobieżne i polemiczne rozważenie zarzutów apelacji obrońców.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2024 roku wydanego w sprawie o sygn. akt IV Ka 200/24 oraz ewentualnie w razie uwzględnienia zarzutu bezzwzględnej przyczyny odwoławczej poprzedzającego wyroku Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 24 listopada 2023 r., sygn. akt VI K 557/23 oraz o wstrzymanie wykonalności wyroku.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Odnosząc się do przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określanej mianem „nienależytej obsady sądu”, na którą w kasacji powołuje się skarżący, podkreślić trzeba, że tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15; postanowienie SN z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, na którą powołuje się skarżący, a która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać, albowiem Trybunał stwierdził, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPCz.

W kontekście przywołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego należy zauważyć, że art. 8 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wobec tego żaden sąd nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania zmierzającego do wzruszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, jak też samodzielnego podważania obowiązywania wyroku tego Trybunału (zob. postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2024 r., I KK 107/23).

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w których dopuszczono możliwość badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności (zob. art. 29 § 4 uSN i art. 42a § 2 p.u.s.p.).

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, która to procedura w sprawie karnej może zostać zainicjowana wyłącznie przez strony (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta (podobnie jak tryb z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym) służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego,

który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza zatem nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym oraz stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art. 87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

Zatem powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24).

Odnosząc się do zarzutu rażącego naruszenia przepisów postępowania poprzez zmianę składu orzekającego, podniesionego w punkcie 1 kasacji, wskazać należy, iż jest on oczywiście bezzasadny. Odwołując się w tym zakresie do

utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego podkreślić trzeba, iż zarzut rażącego naruszenia prawa, mógłby zostać uwzględniony dopiero wówczas, gdyby doniosłość podniesionego uchybienia realnie potwierdzała, że kwestionowane rozstrzygnięcie obarczone zostało takim błędem, który mógł mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Uchybienie w postaci rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., musi mieć rangę zbliżoną do bezwzględnej przyczyny odwoławczej, skoro jego skutkiem ma być wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze środka o charakterze nadzwyczajnym (zob. postanowienie SN z dnia 5 marca 2025 r., I KK 385/24). Niezależnie od przyczyny zmiany składu orzekającego w postępowaniu odwoławczym (przed rozpoczęciem rozprawy), czy to na skutek omyłki czy też braku stosowanego zarządzenia, nie sposób uznać, że tego rodzaju uchybienie miało charakter rażącego naruszenia prawa w sposób istotny wpływający na treść orzeczenia. Podkreślić bowiem należy, iż trzyosobowy skład sędziowski orzekający w sprawie był zgodny z ustawą (zob. art. 29 § 1 k.p.k.), zaś skarżący w żaden sposób nie wykazał, iż rzekome naruszenie wskazanych przepisów postępowania miało istotny wpływ na treść wyroku.

Za całkowicie chybiony uznać należy również zarzut z punktu 2, a dotyczący rażącego naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i zaistnienia rzekomej sprzeczności pomiędzy opisem zarzucanego czynu a uzasadnieniem wyroku Sądu Odwoławczego. Z treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. wynika obowiązek dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, co oznacza, iż w opisie tym należy zawrzeć elementy, które należą do jego istoty, a więc dotyczące podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, czasu, miejsca i sposobu popełnienia czynu oraz jego skutków, zwłaszcza rodzaju i wysokości szkody. W szczególności opis czynu powinien zawierać wszystkie znamiona przypisanego typu przestępstwa (zob. postanowienie SN z dnia 4 kwietnia 2013 roku, II KK 71/13). Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie opis czynu zarzucanego W. D. zawiera wszystkie niezbędne elementy, zaś pewne stwierdzenia zawarte w uzasadnieniu sądu odwoławczego, na które w kasacji wskazuje skarżący, nie pozostają w sprzeczności z opisem zarzucanego skazanemu czynu. Podnoszone przez skarżącego argumenty w tym zakresie stanowią jedynie polemikę z argumentami przedstawionymi przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,

które jednoznacznie potwierdzają, że skazany popełnił zarzucany mu czyn. Ponadto skarżący również w tym zakresie w żaden sposób nie wykazał, iż rzekome naruszenie wskazanego przepisu miało istotny wpływ na treść wyroku.

Za bezzasadny uznać także trzeba zarzut z punktu 3 wniesionej kasacji w zakresie oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii z niezależnego biegłego sądowego ds. badań genetycznych. Podkreślić w tym miejscu należy, że sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez stronę i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. Dodatkowo treść art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. pozwala na oddalenie wniosku dowodowego przez sąd odwoławczy również, jeżeli dowód nie był powołany przed sądem I instancji, pomimo, że składający wniosek mógł go wówczas powołać. W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy, nie dostrzegając zasadności uwzględnienia wniosku dowodowego, na podstawie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. orzekł o oddaleniu wniosków dowodowych zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, a swoją decyzję w tym zakresie prawidłowo uzasadnił, wskazując, że wniosek ten mógł być złożony przed sądem I instancji, a nie został, a ponadto dwie opinie z badań DNA, które miałyby być weryfikowane nie są ani niepełne, ani niejasne, ani nie zachodzi między nimi sprzeczność, a rozbieżne wyniki ustaleń wynikają z faktu pobrania materiału badawczego z innych części dowodowej torby (k. 1560v akt sprawy). Nie ma racji skarżący twierdząc, że dowód ten miał istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, skoro sam podnosił jedynie niejasności w zakresie miejsca ujawnienia śladów DNA. Jednocześnie podkreślić należy, że także w apelacji podniesiono zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego ds. badań genetycznych w sytuacji gdy w sprawie *de facto* istniały dwie sprzeczne opinie biegłych co do ujawnienia materiału genetycznego należącego do pokrzywdzonego na zabezpieczonej torbie sportowej. Zarzut ten w sposób prawidłowy został rozpoznany przez sąd odwoławczy, który żadnych sprzeczności i niejasności w treści uzyskanych opinii nie dostrzegł, czego nie kwestionuje także skarżący, nie podnosząc w tym zakresie zarzutu błędnej

kontroli odwoławczej. Tym samym Sąd Okręgowy zasadnie oddalił ponownie złożony wniosek dowodowy na etapie postępowania apelacyjnego. Wskazać zatem należy, że sąd odwoławczy oddalając wniosek dowodowy nie dopuścił się obrazy wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego, zaś przywołane w kasacji argumenty nie zasługują na aprobatę.

Za całkowicie nieuzasadnione uznać również należy zarzuty z punktów 4 i 5 wniesionej kasacji, dotyczące rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. Należy bowiem podkreślić, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym albo gdy kontrola ta miała charakter pozorny. Innymi słowy, zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd II instancji nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych w ogóle lub gdy nie odnieśli się do nich w uzasadnieniu orzeczenia, uwzględniając przy tym treść art. 457 § 3 k.p.k. Zatem, aby zarzut formułowany przez skarżącego okazał się skuteczny, musi on wykazać, że podczas kontroli odwoławczej uchybienie faktycznie zaistniało, a nadto opisać na czym ono polegało i dlaczego stanowi rażące naruszenie przepisów (zob. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16; postanowienie SN z dnia 29 grudnia 2021 r., II KK 593/21). Wbrew jednak ogólnym i dowolnym twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy, jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wyroku, w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich podniesionych przez obrońcę skazanego zarzutów zawartych w apelacji. Wynikiem natomiast przeprowadzonej przez niego kontroli odwoławczej było utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Jednocześnie podkreślić należy, że sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie nowych ustaleń faktycznych, jak też nie ocenił na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a w związku z powyższym nie mógł dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. powołanego w kasacji.

Reasumując, skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania

kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., IV KK 95/25).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

[J.J.]

[r/g/]